

Vind je sokken onder de kruik.

Sokken, wat een bijzonder kledingstuk. Niet zo eenvoudig te maken, kijk maar eens goed. Zelf ben ik sokken gaan breien uit bewondering voor het vernuft van deze dagelijkse kleding. Er zijn prachtige wolsoorten speciaal voor sokken. Het is een ambacht wat ik iedereen zou aanbevelen tegen stress. Onlangs sprak ik een oud onderwijzeres die elk jaar met haar klas, die bestond soms uit meer dan 40 kinderen, (vijftiger jaren) haar leerlingen sokken leerde breien. Die sokken moesten af zijn vóór begin september. Dan konden de kinderen deze aan bij het lopen van de Airborne wandeltocht in Oosterbeek. Ze liet er ook nog foto's van zien. De hele klas op zelfgebreide witte katoenen sokjes. De moeder van deze, toen nog jonge, onderwijzeres had aangeboden wekelijks de foutjes uit alle breiwerkjes te corrigeren zodat ze in de volgende les weer ijverig verder konden breien. Een vaardigheid die deze kinderen meekregen én respect voor sokken en de productiewijze. En dat sokken erbij horen, een mooi noodzakelijk verzorgingsproduct is voor je voeten. In de loop van mijn jaren in de zorg heb ik vele voeten aangeraakt en daar omheen hun, al dan niet voorverwarmde, sokken geschoven. Vele soorten voeten heb ik gezien en gevoeld. Geen twee paren hetzelfde. Allemaal edel en eigen aan deze specifieke persoon. Evenzoveel sokken zag ik en keerde ze buitenste binnen om onder de warme kruik te leggen. Dunne pantykousjes, grote dikke wollen sokken, verfijnde witte sokjes, sportsokken, alle kleuren denkbaar, patroontjes met poezen, bloemen, kruiden, strepen en blokjes. Bolletjes en hartjes maar ook zwart, of twee verschillende sokken, kousenvoetjes of kniekousen. Sokken met aangebreide tenen of links en rechts aangeduid. Niet altijd schoon maar meestal wel heel. Zelfgebreide sokken in allerlei mooie patronen. De kinderen die wel eens bij me komen voor behandeling weten al dat Puck (de kruikenzak in de vorm van een hondje met daarin een warm kruikje) op hun sokjes past tijdens de inwrijving. De snoetjes als ze de warme sokjes weer aan krijgen.... Ten tijden van corona waarin je geen handen mag schudden, ontdekte ik aan de sokken hoe het met de eigenaar van de sokken ging, koude of warme voeten, wel of niet klam of krampachtig of ontspannen etc. Een soort van stille eerste indruk. De voeten die de mens dagelijks dragen naar de plek waar zij moeten zijn. Een verantwoordelijke klus. Een gewichtig moment om ze in te wrijven met olie, sokken aan te doen en toe te dekken. Een genoegen om mensen de ervaring te geven hoe het is om, al is het maar even, warmte aan de voeten te beleven. Het werd een handeling die bij sommige mensen de aanzet is geweest tot betere zorg voor zichzelf. De voeten vertegenwoordigen immers het hele lichaam.

Steeds weer deze dienende handeling ben ik gaan beschouwen als een gewijd moment, als gebaar van eerbied en nederigheid. Eerbied-voor, en nederig aan het mysterie van het menselijk lichaam en aan deze ene unieke mens.

Marion